

Paweł Zuchniewicz

ČUDEŽI

Janeza Pavla II.

Paweł Zuchniewicz

Čudeži Janeza Pavla II.

Ljubljana 2008

Paweł Zuchniewicz
ČUDEŽI JANEZA PAVLA II.

Naslov izvirnika
CUDA JANA PAWŁA II

© Paweł Zuchniewicz, 2006

Za slovensko izdajo:

© 2007 Družina d. o. o.
vse pravice pridržane

Izdaja: prva

Prevod: Alojzij Oberstar

Jezikovni pregled: Marija Bratina

Grafična priprava: Družina d. o. o.

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Za založbo: dr. Janez Gril

Natis: Tiskano v Sloveniji

Naklada: 2000 izvodov

Ljubljana 2008

Več informacij o knjigah
založbe Družina dobite na
www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

929Janez Pavel II.:27-317.5
272-732.2

ZUCHNIEWICZ, Paweł, 1961-

Čudeži Janeza Pavla II. / Paweł Zuchniewicz ; [prevod Alojzij Oberstar]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina, 2008

Prevod dela: Cuda Jana Pawła II

ISBN 978-961-222-698-5

237594368

Kazalo

Zahvala	7
I Santo subito (Takoj na oltar!).....	13
II Božja znamenja	27
III Molim, to je skrivnost	91
IV Veter Duha	117
V Na oknu Očetove hiše	177
VI Slikovna priloga	193

14. decembra 2005 00:10. Tak datum se je pokazal na zaslonu mojega računalnika ob elektronski pošti, ki mi jo je iz Toronta v Kanadi poslal direktor tamkajšnje poljske radijske postaje, p. Marian Gil OMI (oblati Brezmadežne). Pred nekaj tedni sem ga prosil (tako kot veliko drugih v različnih delih Poljske in sveta) za informacije o izrednih dogodkih, povezanih z Janezom Pavlom II. Gradivo sem zbiral in tudi knjiga je bila napisana, ko mi je p. Gil poslal elektronsko pošto z dodatkom, katerega naslov se je glasil: »Zgodil se je čudež«. Besedilo je napisal Konrad, Poljak, ki živi v Kanadi. Pričevanje je objavil krajevni časopis v poljščini Rodzina – Družina. Konrad piše o svoji veliki ljubezni do Pauline (prav tako Poljakinje, ki živi v Kanadi). Spoznala sta se ob koncu leta 1999. Naslednje leto pa so izvedeli, da ima dekle raka na glasilkah.

»Vsi smo bili pretreseni in nismo vedeli, kaj naj naredimo,« piše Konrad. »Čez čas je Paulina začela jokati zaradi bolečin. Bolezen je napredovala in ni bilo izhoda. Zadnja rešilna bilka je bila kemoterapija. Paulino smo vsak dan obiskovali v bolnišnici na onkološkem oddelku in molili, da bi se ji zdravje vrnilo. Izgubila je lase, kot je to navadno pri kemoterapiji, in ni imela nobene moči. To so bili za vse nas zelo težki trenutki.«

Tako so vzdržali do svetovnega dneva mladih, katereму je predsedoval leta 2002 v Torontu Janez Pavel II.

»Vsa družina in tudi znanci smo odpotovali s Paulino na to čudovito srečanje,« se spominja Konrad. »Pod mi-

lim nebom smo dva dni čakali na Janeza Pavla II. Strašno je pihalo, deževalo in bilo je zelo čudno vreme, vendar smo se dobro držali ob skupnih pesmih in pogovorih. Ko je papež prišel, so se temni oblaki na nebu razkrojili in posijalo je sonce. Čutili smo, da se dogaja nekaj izrednega. Paulina je sanjala o srečanju s svetim očetom. Videla ga je že v Italiji; celo po glavi jo je pobožal in se pogovarjal z njo, tedaj je imela štiri leta. Ko je sedaj po toliko letih zagledala svetega očeta, je začela na ves glas jokati. Z globoko vero mu je izročila sebe in svoje življenje. Vedeli smo, da je sveti oče prišel k nam, k Paulini, da bi jo ozdravil. Čez nekaj dni smo jo peljali na zdravniški pregled. Zgodil se je čudež. Tolažimo se, da bomo spet lahko gradili našo družino in da bo vse prav.

Hotel sem izmenjati to izkušnjo, da bi pomagala drugim. Da bi vzbudila zaupanje tistim, ki ga izgubljajo. Včasih se težko vračam v ta čas, vendar je potrebno, da bi se na ta način zahvalil Bogu.«

To zgodbo sem prejel zadnjo. V knjigi jo postavljam na prvo mesto zaradi splošnega prepričanja o svetosti Janeza Pavla II.

Te knjige gotovo ne bi bilo, če ne bi pomagali številni ljudje, ki so bili pripravljene izmenjati svoja doživetja in izkušnje. Zahvaljujem se Kay Kelly in Anthonyju Kuganu iz Velike Britanije, Franciszku Szechyńskemu, p. Januszu Błażejaku OMI, p. Marianu Gilu OMI, duhovniku Jacku Nowaku Tchr., Michaelu Valpyju in Billu Taylorju, p. Tomu Rosici CSB (bazilijanec) (vsi so iz Kanade). Zahvaljujem se p. Mirosławu Drozdku SAC (družba katoliškega apostolata) iz Zakopan (Krzeptówka), duhovniku Pawłu Rossi iz Ukrajine in gospe Feliksi iz Varšave, gospe Aleksandri Ludwikowski ter Danuti in Stanisławu

Ryblickim iz Krakova, duhovniku Michelu Remeryju iz Nizozemske, pa dr. Marku Kośmickemu. Zahvaljujem se doktorju Patricku Teillierju, direktorju mednarodnega zdravniškega urada v Lurdu, škofu Tadeuszu Pieronku iz Krakova ter nadškofu Tadeuszu Kondrusiewiczu iz Moskve, ki so za knjigo prispevali pogovor.

Govorili so o različnih dogodkih na najrazličnejših koncih sveta. Skupni imenovalec vseh teh izpovedi pa je prepričanje, da je bil Janez Pavel II. človek, ki je živel zelo blizu skrivnosti – ne le zaradi svoje službe, ampak kot človek. To je postalo posebej očitno, ko se je končalo njegovo zemeljsko potovanje.

Paweł Zuchniewicz

I

Santo subito
(Takoј na oltar!)

Da, Kristus mu ni prihranil dni in pozneje let trpljenja, vendar iz njegovih ust nikdar – do zadnjega trenutka – nisem slišal besede pritožbe.

V boleznih in trpljenju, v vsem, kar povzroča bolečino – celo pri atentatu – je vedno videl božjo voljo in dobroto; znal je opaziti večje dobro, ki ga je Bog zanj pripravil. Spomnim se trenutka, ko je moral oditi od okna, ker ni mogel spregovoriti zbranim vernikom na Trgu svetega Petra. Rekel je: »Morda je bolje, da bi umrl, če ne morem izpolniti poslanstva, ki mi je zaupano.« Vendar je takoj dodal: »Naj se izpolni Tvoja volja. Totus tuus.«

Pazil sem na njegovo življenje in ga spremljal do trenutka, ko je odšel v Očetovo hišo in lahko potrdim, da je bilo tako do zadnjega utripa srca. /.../

Med pogrebnimi slovesnostmi je veter zaprl evangelijsko knjigo na papeževi krsti. Ni pa zaprl te knjige, ki jo je papež – neutrudni romar in junaška priča božje resnice in ljubezni – z vsem svojim življenjem pisal v človeških srcih.

Iz pridige nadškofa Stanisława Dziwisza
v cerkvi v Łagiewnikach
16. oktobra 2005.

Pontifikat Janeza Pavla II. je bil od začetka pontifikat presenečenj

Najprej je bila novica, da je postal papež človek »iz daljne dežele«. Potem so prišle naslednje. Posledice sklepa kardinalov, ki so izbrali Karla Wojtylo na Petrov sedež, je strnil naslednik Janeza Pavla II. v intervjuju poljski televiziji točno 27 let kasneje, 16. oktobra 2005:

»Sveti oče je s svojimi nastopi in svojo navzočnostjo ter sposobnostjo prepričevanja ponovno oživil dovzetnost za moralne vrednote ter pomembnost vere v svetu,« je rekel Benedikt XVI. »Prišlo je do nove odprtosti, do novega zanimanja za verska vprašanja, do odkritja nujnosti človekove verske razsežnosti, predvsem pa se je zelo povečala avtoriteta rimskega škofa.«

Zato je najbrž prelom marca in aprila leta 2005 – čas umiranja Janeza Pavla II. – postal nekaj posebnega. Že davno so predvidevali, da bo odhod tega papeža vzbudil veliko zanimanje, a njegova skala, globina in napetost so bile naslednje presenečenje. Zdelo se je, kot da bi se bil čas ustavil, oči vsega sveta so bile uprte v Vatikan. Neskončna vrsta ljudi, premikajoča se noč in dan; vrsta, ki se je hotela vsaj za trenutek ustaviti pred krsto umrlega; transparenti Santo subito (Takoj na oltar!) ter veter, ki je zaprl evangeljsko knjigo na krsti – vse to je dopolnilo podobo presenetljivega pontifikata papeža iz Poljske.

Presenečenja pa se niso končala v trenutku, ko so pokojnega svetega očeta položili v grobnico pod baziliko sv. Petra. Res so mnogi pričakovali, da se proces za blaženega lahko začne prej kot po petih letih, ki jih zahteva kanonsko pravo, vendar je bil razglas odločitve Benedikta XVI. že 13. maja primer zelo pospešene procedure (naj spomnimo, da nosi sama odločitev datum 9. maja, torej komaj mesec dni po pogrebu!).

V tem času so začela prihajati iz vsega sveta pričevanja o ozdravljenjih in drugih milostih, pripisanih posredovanju Janeza Pavla II.

To je bilo kot odmev klicev *Santo subito* na dan pogreba na Trgu sv. Petra.

Plaz čudežev

Prvega julija 2004 je papež Janez Pavel II. sprejel v avdienci šestnajstletnega Rafała iz Lubaczowa pri Przemyslu. Deček je imel limfnega raka. Nekaj mesecev po avdienci je ozdravel.

Takoj po pogrebu svetega očeta je Rafałovo zgodbo povedal Poljski časopisni agenciji Piotr Piwowarczyk, predsednik fundacije »Imam sanje«, ki izpolnjuje sanje hudo obolelih otrok. Rafał je prosil, da bi mu uredili sprejem pri papežu Janezu Pavlu II.

»To je bilo skoraj nemogoče celo takrat, ko je Rafał s svojimi starši in sorodniki že prispel v Rim,« je povedal Piwowarczyk. »Kljub prejšnjim obljubam, da sprejem zanesljivo bo, se je hitro izkazalo, da deček nima nobene možnosti za srečanje s svetim očetom. Ni mu bilo dovoljeno niti to, da bi papežu izročil pismo, ki so ga napisali bolni otroci iz Krakova. Medtem ko je razočaran in zlomljen pospravil svoje stvari in se z družino že peljal na letališče, sem telefoniral nadškofu Dziwiszu in ga prosil za pomoč. Povedal sem mu, kako hudo je z Rafałom. Papežev tajnik mi je rekel, naj pride družina z dečkom do Vatikana. Zasebna avdienca prvega julija prejšnjega leta je trajala nekaj minut, vendar Rafał ni nikoli izdal, o čem se je pogovarjal s papežem.«

Voditelj fundacije ni objavil dečkovih osebnih podatkov, vendar pravi, da je bolezen izginila. Tako meni Rafał, ki je za to hvaležen papežu.

Annuntio vobis gaudium magnum

I announce to you great joy. Sporočam vam veselo novico.

Kay Kelly je z začudenjem gledala v televizijski zaslon in poslušala napovedovalca, ki je v angleščino prevajal latinske besede, posvečene s tradicijo: »Annuntio vobis gaudium magnum. Habemus Papam. Eminentissimum ac Reverentissimum Dominum, Dominum Carolum Sancte Romanae Ecclesiae Cardinalem Wojtyła qui sibi nomen imposuit Ioannem Paulum Secundum ...«

Kay je videla, kako se je na balkonu vatikanske bazilike pojavil križ, takoj za njim pa plečat moški, ki je na ramenih nosil veliko štolo.

Komentator je pojasnjeval, da je novi papež postal poljski kardinal, da je izid konklava veliko presenečenje, kajti prvič po štiristo letih se je zgodilo, da na Petrov sedež ni bil izbran Italijan, ampak tujec, in to iz dežele za železno zaveso.

»Ne sprašuj me, kako sem to vedela, vendar sem čutila, da bo ta človek vstopil v moje življenje,« mi je pripovedovala Kay po sedemindvajsetih letih.

Tedaj je ležala v bolnišnici Clatterbridge v Liverpoolu. Prejemala je kemoterapijo. Marca 1978 so namreč pri njej odkrili raka.

»Maligni rak dojk,« je rekel zdravnik. To ji ni veliko povedalo, zdravnikov obraz pa ji ni obetal nič dobrega.

Zanimanje za drugega človeka se začne s škofovo molitvijo, z njegovim pogovorom s Kristusom, kateremu izročča v varstvo »svoje«. Molitev nas pripravlja na srečanje z drugimi. To so srečanja, v katerih, zahvaljujoč se za odprtost duhovnemu, lahko medsebojno spoznavamo in razumemo tudi tedaj, ko ni prav veliko časa. Jaz molim za vse dan na dan. Ko srečam človeka, že molim zanj, in to mi pomaga v stiku z njim.

Janez Pavel II. »Vstanite, pojdimo!«

Ali se lahko papež v Vatikanu izgubi? Čeprav se zdi neverjetno, se je nekajkrat zgodilo tudi to. Nekoč je sveti oče zamudil na uradno avdienco, ki naj bi se začela ob enajstih. Janez Pavel II. je med enajsto in trinajsto uro sprejemal pomembne osebnosti iz vsega sveta, tega dne pa je nekam izginil.

»Našli smo ga v dvorani, ko je nepremično zrl v Marijino sliko na steni,« se je spominjal Vincent Tran Ngoc Thu, pokojni (umrl je leta 2002) tajnik Janeza Pavla II. v letih 1988–1996. »Bil je kot majhen otrok, ki gleda svojo mamo.« Drugikrat, nekega zelo hladnega decembrskega večera, je telefonirala pomembna osebnost, a svetega očeta niso mogli najti. Ves na trnih je šel ven na teraso. Bil je tam. Klečal je pred majhnim oltarčkom s podobo fatimske Gospe. Glavo je imel pokrito s temnim robcem.

»Svetost,« sem dejal, »zelo važen telefonski klic za svetega očeta.« Papež pa je kar molil, na mrazu in dežju.

Vincent Tran Ngoc Thu je potrdil, da so bili taki trenutki »izločanja« kar pogosti. Ko opisuje njegovo molitev, vietnamski duhovnik podčrta, da je bil Janez Pavel II. vedno prvi v kapeli pred jutranjo mašo in se je poglabljal v pogovor z Bogom.

»Molil je strastno, oči je imel zaprte, pogosto je bilo slišati kratke klice: 'O moj Gospod, o moj Bog!'« pripoveduje duhovnik Ngoc Thu. »Papež jemlje zelo resno ljudi, ki mu pišejo za molitev za posebne namene. Njegovi taj-

Ta izrek je iz časov, ko so skupaj veslali v kajakih in si je duhovnik Wojtyła dajal na glavo na štiri vozle zavezan robček, da bi se zavaroval pred soncem. Tiara je – kot vemo – papeževa krona za slovesne trenutke.

V zanimivi pripovedi o čudežih, ki jih je naredil Jezus, med tem ko je izvrševal svoje poslanstvo na zemlji, vidi sv. Avguštín znamenja odrešenjske ljubezni. Kot tudi spodbudo za dvig k nebeškemu kraljestvu.

»Čudeži, ki jih je naredil naš Gospod Jezus Kristus, to so božja dela, ki učijo človeškega duha spoznavati Boga po vidnih stvarih« (sv. Avguštín, In Joannis Evangelium, XXIV, 1, Pl 35, 1502–1593)

Ta misel nas popelje do trditve, da se čudeži – znamenja, ki jih je napravil Jezus, strogo povezujejo s povabilom k veri. Kajti ti čudeži nekako »nazorno prikazujejo« obstoj nadnaravnega reda, ki je predmet vere.

Janez Pavel II.

»Čudeži kot znamenje nadnaravnega reda«
splošna avdienza, 13. 1. 1988

Škof Tadeusz Pieronek:

Papež je bil poln Boga

Pri vходу je kratko obvestilo, da je to nadškofijski muzej, ki ga je odprl kardinal Karel Wojtyła 28. septembra 1978. Ta dan je prešel v splošno zgodovino, saj je v Vatikanu umrl papež Janez Pavel I. Nekaj ur prej je kardinal Wojtyła obhajal v wawelski stolnici dvajsetletnico škofovskega posvečenja. Potem pa je odprl muzej. Zjutraj je zvedel, da mora v Rim, na drugi konzistorij v svojem življenju. Tega, iz katerega je izšel kot papež.

Sedemindvajset let po teh dogodkih se v hiši, kjer je muzej, srečujem s škofom Tadeuszem Pieronkom, z enim izmed bližnjih sodelavcev kardinala Wojtyły, zdaj pa predsednikom izpraševalnega sodišča v procesu za razglasitev papeža Janeza Pavla II. za blaženega.

– Ko sva se dogovarjala za pogovor, ste mi, gospod škof, povedali, da mi boste odgovorili na vprašanja, na katera smete odgovoriti. Torej na začetku razjasniva: kaj lahko vprašam?

Ni primerno spraševati o pričah, pa tudi ne, kdaj se bo proces končal, ker tega ni mogoče predvideti. Tudi ne morem sporočiti, kakšna vprašanja bodo postavljena. Pripravlja jih rimsko sodišče. Splošno lahko povem, da so to vprašanja o življenju, ki je sveto. Gre za pregled vedénja, izjav in različnih okoliščin, ki pričujejo o tem,

*Med pogrebnimi slovesnostmi je veter zaprl
evangeljsko knjigo na papeževi krsti.*

Papež Janez Pavel II. – neutrudni romar in priča božje ljubezni.

Kay Kelly, Angležinja iz Liverpoola, v avdienci pri Janezu Pavlu II., 14. marca 1979. Gospa ima raka.

Danuta in Stanislaw Rybicki, prijatelja Karla Wojtyły iz časov akademskega dušnega pastirstva, ob zadnjem srečanju z Janezom Pavlom II. januarja 2005 v Vatikanu.

Striček prijazno ohranja staro, čeprav je zamenjal robček za tiaro – Janez Pavel II. med srečanjem s člani nekdanjih kajakaških odprav, z njihovimi otroki in vnuki.